

Mlada leta

... NEKOČA MORAŠ IMETI RAD ...

Ivan Minatti se je rodil 22. marca 1924 v Slovenskih Konjicah. Njegov oče je bil po poklicu geometer, zaposlen na katastrskem uradu, zato se je družina nekajkrat selila. Imel je dva brata. Že kot otrok je bil rad sam v naravi in »prisluškoval tišini v sebi« ter naravi okoli sebe. Ta zgodnja notranja doživetja so mu pustila močan pečat. Knjige je prebiral že pred vstopom v šolo. Ni zganjal vragolij z vrstniki. Bil je tih in miren otrok, živel je za šolo in dom. Na otroštvo v Šmartnem je imel lepe spomine. »Iz otroštva se spominjam predvsem tistih čudežnih dni, ko sem ležal v travi, gledal oblake, drevje in mah, prisluškoval vetru, iskal mak med žitom, strmel v nebo in ure in ure sanjari. Bilo je nenavadno občutje sreče, izgubljenosti in blaženosti hkrati.«

Osnovno šolo je začel obiskovati v Šmartnem pri Slovenj Gradcu, nadaljeval je v Slovenj Gradcu, končal jo je v Ljubljani. Nato se je vpisal na gimnazijo, prav tako v Ljubljani. Maturiral je leta 1943. Pesmi je začel pisati že v tem obdobju, s prijatelji je izdal nekaj izvodov rokopisnega almanaha Utrinki (1943-44). Njegova prva natisnjena pesem je bila objavljena v Maleševi reviji Umetnost (1943).

Slovenske Konjice

Ljubljana

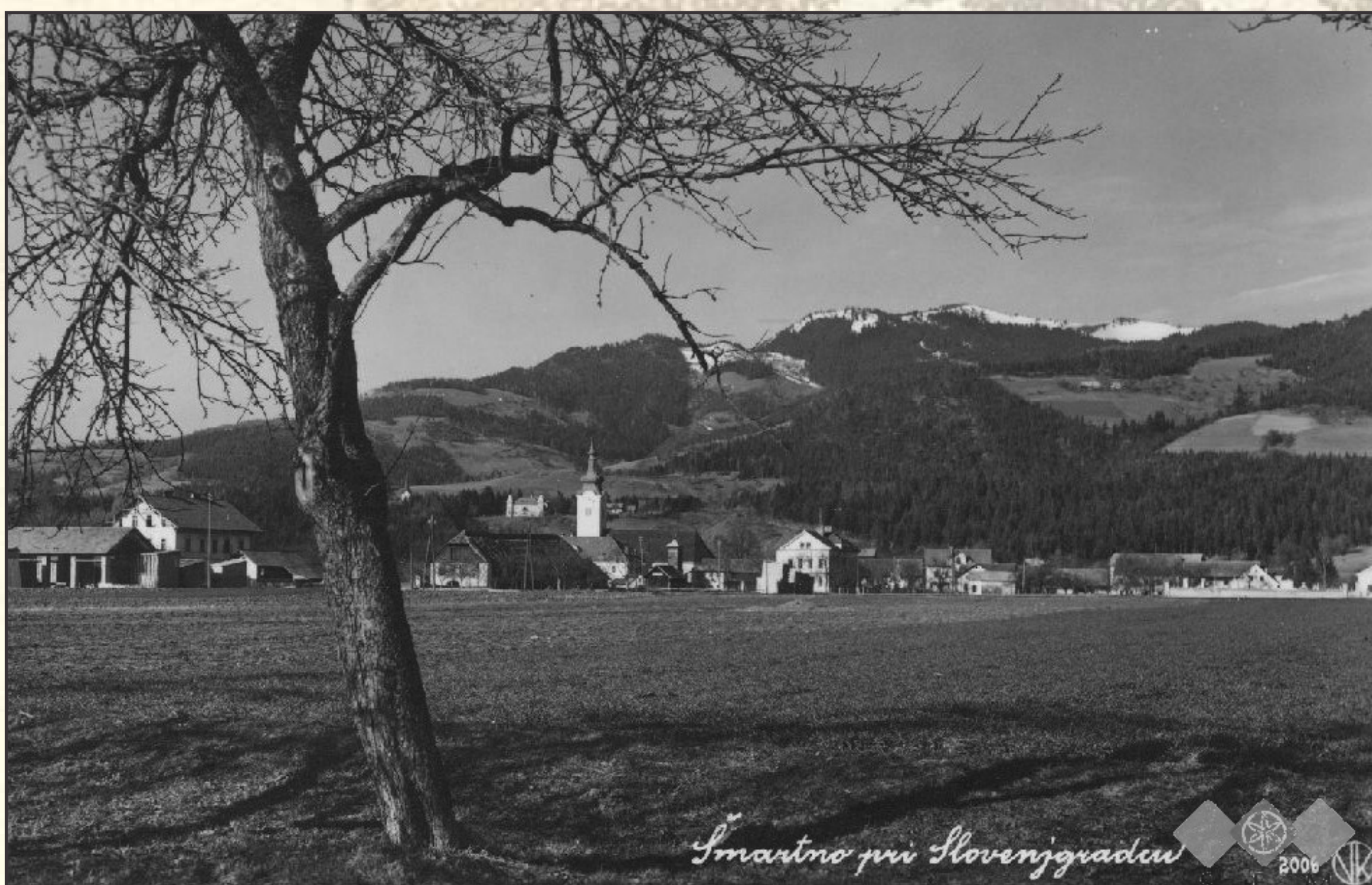
OPOLDANSKI PASTEL

*Sinja luč prši v razore,
v modri dalji modre gore,
sonce nasmejanih lic.*

*V mladi detelji čebele,
v vetru trave, težke, zrele,
mak in vroče oči žanjic.*

*Lastovice med oblaki.
V vsaki roži, bilki vsaki
drobno srce drgeta.*

*Zrak v drhtavici pozvanja;
kot omamljen ječmen sklanja
šelesteca stebelca.*

Šmartno pri Slovenj Gradcu

NEMIR

*Teško mi je, a sam ne vem, čemu.
Avgustov dan je čez nebo razpet,
v bleščavo vriska ptič, odpeva cvet,
a meni je težko, ne vem čemu.*

*Zorijo njive, veter brodi v žitu,
pedikajo med klasjem prepelice,
zardeva mak, sanjarijo plavice,
široko smeje sonce v zenitu.*

*A meni je težko. Ne vem čemu.
Kljub maku, žitu, soncu, ki se smeje.
Tam cesta poje, veter čezno veje ...
Oj cesta, veter in oblak prahu!*

V MLADIH BREZAH TIHA POMLAD ...

*V mladih brezah tiha pomlad,
v mladih brezah gnezdijo sanje –
za vse tiste velike in male,
ki še verjejo vanje.*

*Za vse tiste, ki jim nemir v očeh
zasije ob prvem pomladnem cvetu,
za tiste, ki se srce razboli jim,
ko dež zašumi v marčnem vetru,*

*za vse, ki dolgo dolgo v večer
na oknu zamišljeni preslonijo
in sami ne vejo, kaj čakajo
in po čem hrepenijo.*

*O, v mladih brezah je tisoč sanj,
pomladi in zastrtih smehljajev,
kot v pravljicah Tisoč in ene noči
iz daljnih, prečudnih krajev.*

*O, v mladih brezah je tisoč življenj
za vse tiste, ki ne znajo živeti
in le mimo življenja gredo
kot slepci in zagrenjeni poeti.*

Arpad Šalamon: Črnlnik (ex-libris)

SVIDENJE

*Ko bom nekoč prišel domov,
sklenila boš roké in zajokála:
»Joj, bil si še otrok, ko sem ti dala
s seboj na pot svoj blagoslov.*

*Zdaj komaj da te še spoznam.
Saj si cel mož! Kako širok si v rame!
Ti moj, ti je bilo hudó brez mame,
v trenutkih, ko si bil ves sam?«*

*Tako boš rekla vsa v solzah.
A jaz te prav na rahlo bom pobožal,
kot včasih svojo puško sem v gorah:*

*»Ne, mama! Saj sem srečal mater tisoč,
kot ti upognjenih od bolečin,
in vsaka mi je, ko da sem njen sin,*

če kruha ne, besedo toplo dala.«

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...